

РЕШЕНИЕ

№ 4525

гр. София, 21.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 06.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **4143** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Делото е образувано по искова молба от [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника си адв. В. Т., със съдебен адрес – С., [улица], вх. „А”, ет. 4, ап. 6, срещу Национална агенция за приходите. С исковата молба се претендира обезщетение в размер на 5 539,70 лв., вследствие отменено постановление изх. № 1096 / 07. 07. 2010 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, ведно със законната лихва и разноските по делото.

Ответникът – Национална агенция за приходите ТД на НАП С., чрез отговор на исковата молба и допълнително представени писмени бележки от процесуалния си представител, оспорва иска и моли да се отхвърли същия като неоснователен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № 1096 / 07. 07. 2010 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 112 665,44 лв. по банкови сметки на [фирма].

Със запорно съобщение, вх. № 3-18627 / 09. 07. 2011 г., е наложен запор на сметката на дружеството, находяща се в [фирма].

С Решение № ПО-61 / 23. 07. 2010 г. на директора на ТД на НАП С., е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу посоченото по-горе постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

С решение № 4470 / 29. 12. 2010 г. по адм. д. № 6099 / 2010 г. по описа на АССТ, е отменено по жалба на [фирма], Решение № ПО-61 / 23. 07. 2010 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № 1096 / 07. 07. 2010 г. Решението на съда е влязло в сила на 29. 12. 2010 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Исковата молба, по която е образувано настоящото производство е допустима, а разгледана по същество, е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Исковите се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 ЗОДОВ. Според чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Безспорно е налице отменен административен акт, издаден от страна на ответника, но по делото не са налице доказателства за действително претърпени от ищеца вреди и причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и претендираните вреди, като следва да е налице пряка причинно – следствена връзка с отменения акт.

Твърденията, че са причинени вреди в размер на 5 539,70 лв., представляващи законната лихва върху запорираната сума от датата на налагане на запора – 09. 07. 2011 г. – до датата на съдебното решение за отмяна на постановлението – 29. 12. 2009 г., е недоказано.

Действително, видно от приложеното (стр. 19) удостоверение от [фирма], е наложен запор по сметката на [фирма] за сумата от 112 665,44 лв.

Видно от приложеното извлечение от сметката на дружеството (стр. 54), към датата на налагане на запора, е имало наличност в размер даже по висок от този който е запориран.

В същото време, видно от Договор № 94FINV91501004356610 / 15. 01. 2010 г. сключен

между [фирма] и [фирма], банката е открила на титуляра разплащателна банкова сметка, като договора е сключен при Общи условия.

Видно от точка 3.1.1. от представените Общи условия за откриване и водене на банкови сметки и за предоставяне на платежни услуги, разплащателните сметки са за съхранение на пари и извършване на разплащания; лихвата по разплащателни сметки се начислява веднъж месечно, освен при закриване на сметката, когато лихвата се начислява и изплаща към деня на закриване на сметката.

От представеното извлечение от откритата разплащателна сметка на дружеството (стр. 49-54), е видно че всеки месец за периода 09. 07. 2011 г., е заверявана сметката със съответната лихва.

При това положение, съдът счита, че по делото не се доказва по безспорен начин, че са претърпени вреди и размера на тези вреди, вследствие на незаконосъобразен административен акт. Видно от посоченото по-горе, по времето когато е бил наложен запора, върху сметката на дружеството, е начислявана лихва от страна на банката, като малкия ѝ размер е именно поради вида на откритата сметка като разплащателна, съобразно общите условия на банката и нейния лихвен бюлетин.

В същото време, евентуални доводи (макар и такива да не са изложени в исковата молба) за пропуснати ползи от невъзможността да се ползват паричните средства и евентуално прехвърляне по друга сметка със съответната по-висока лихва, са изцяло хипотетични и недоказани, като не отговарят на другото условие за уважаване на иска, а именно да се касае за преки и непосредствени вреди.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При този изход на спора ще следва ищеца, на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, да заплати разноските по делото, в случая претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], за причинени му вреди в размер на 5 539,70 лв., вследствие отменено постановление изх. № 1096 / 07. 07. 2010 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, ведно със законната лихва и разноските по делото.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ет. 1, ап. 5, ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 472 (четиристотин седемдесет и два) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: